

V.

*Bao mối hy vọng dần tan
Như tuổi thanh xuân chóng tàn
Như những hôm trời không nắng
Mơ ước một đời còn dở dang!*
(Ttbg)

Dalat. Cuối tháng 11/1974

Tuy nhiên, cuộc sống chúng tôi bắt đầu rạn nứt từ khi người đàn bà gửi cho anh lá thư, kể rằng đứa con gái lớn 17 tuổi bắt đầu có bạn trai. Buổi cơm trưa hôm ấy, khuôn mặt đầy nét nghĩ ngợi, anh nói sơ cho tôi nghe sự việc và thêm rằng, bà cụ thân sinh anh và người đàn bà ấy quyết định dời cả gia đình lên hẳn trên Dalat.

Tôi ngồi thẩn thờ, cảm nghe cả một khối hạnh phúc bắt đầu lung lay, nên bật tiếng than nhỏ: “*Trời ạ! Biết thế em đã chẳng viết thư cho Mẹ để giới thiệu về anh.*”

Tức thì anh quỳ xuống ngay trước mặt tôi: “*Em bé của anh! Xin hiểu cho anh! Anh không hề muốn như thế. Chỉ là do bà cụ quyết định. Anh xin thề sẽ không bao giờ rời xa em đâu.*”

Những ngày tiếp đó chỉ là nặng nề tâm khảm. Hình như trong đời tôi, tình yêu và hôn nhân không được đo dài lâu bằng năm tháng, mà chỉ là ngày giờ ngắn ngủi? Hạnh phúc thật vô cùng khó bắt! Phải tranh đấu khổ sở bao nhiêu mới tưởng như thấp thoáng thấy được cái bóng của nó, rồi lại chỉ là ảo ảnh mộng lung!

Nhiều đêm trong vòng tay nhau, anh vẫn nói: “*Nếu có lúc nào em rời xa anh, anh cũng không bao giờ oán hận. Em thật đã chịu đựng quá sức mình rồi. Đặt vào vị trí em, chắc anh bỏ cuộc đã lâu. Em hơn anh rất nhiều ở hai điểm 'can đảm và chịu đựng'. Anh yêu em nhiều mặt nhưng nể phục em nhất là ở hai mặt ấy.*”

Tôi buồn bã đáp: “*Chỉ vì định mệnh buộc phải thế chứ em đâu có gì đáng nể.*”

Anh ghì tôi vào ngực: “*Có nhiều người đàn bà khi được chồng yêu thì thường hay tỏ ra kiêu ngạo. Em tuyệt diệu ở điểm không như thế, trái lại, em càng khiêm nhường hơn. Đây cũng là điều chứng tỏ thế nào là một người đàn bà có giáo dục tốt hay không.*”

Một buổi sáng, đúng ngày hẹn, anh xin phép trở về Nguyễn Hoàng để đón gia đình. Còn lại trong phòng với nỗi nặng nề u uất, nhiều phen tôi cầm lên ống thuốc ngủ, rồi lại bỏ xuống. Cứ vậy, một ngày trôi qua, tình yêu đã thắng sự ham muốn điên rồ, tôi vùi sâu ống thuốc xuống dưới đáy tủ.

Buổi chiều trở lại nhà, anh trông có nét thật hoảng hốt, vội vàng. Khi nhìn thấy tôi ngồi tĩnh táo nơi bàn viết, anh vụt quỳ nhồm trước mặt tôi: “*Anh cảm ơn em biết là chừng nào!*”

Tôi lặng im mân mê mái tóc anh trên hai gò mình.
Buổi chiều trôi êm những bước buồn rầu lãng đãng...
[]

Tuần lễ cuối tháng 11/1974

Thời gian này, vũ trường Mộng Đẹp chuẩn bị khai trương, nên trong giới ăn chơi Dalat rõ ràng có một sự tranh giành ca nhạc sĩ giữa hai *dancing* Duy Tân và Mộng Đẹp.

Những ngày cuối tháng 11/1974, không khí ban nhạc Duy Tân thật rối loạn. Anh Tuấn nghĩ việc liên miên để đi Sài Gòn tìm ca nhạc sĩ. Mọi người bận rộn với quyết định đi khỏi Duy Tân hay bay qua Mộng Đẹp với anh Tuấn.

Một buổi chiều, anh nói cho tôi nghe dự đoán riêng:

“Rồi em sẽ thấy lời anh có đúng không. Anh Tuấn chơi vô bắt ngờ này, ông chủ Duy Tân xính vỉnh lắm. Thế nào ông ấy cũng giữ hai đứa mình lại Duy Tân để thành lập một ban nhạc mới. Ông ấy chưa biết khả năng anh ra sao nhưng cũng không thể trông mong vào ai khác. Tất cả các ca nhạc sĩ Sài Gòn đều đã dẫu vào đây trong dịp Noel sắp đến. Nhưng vì ông ấy chưa nói gì thì mình cứ nhận tiền đưa trước của anh Tuấn để qua Mộng Đẹp với anh ấy cũng không sao. Đàng nào mình cũng có lợi. Thật mà nói, lòng riêng anh chỉ muốn làm công cho anh Tuấn, đỡ phần trách nhiệm và lại có nhiều thì giờ tập dượt cho em.”

Cười cười, anh tiếp:

“Tuy nhiên anh sợ không được như ý muốn đâu. Thế nào anh cũng bị lôi lên làm *chef d'orchestre*. Cái số anh đã vậy, không bao giờ làm công cho ai lâu, hai mươi năm qua đã nhiều lần chứng nghiệm.”

[]

Dalat, thứ Năm 28/11/1974

Đúng như anh dự đoán, chúng tôi được mời đến gặp ban giám đốc Duy Tân. Trước điều này, giọng anh vui thú:

“Em đi với anh, xem anh giờ ngón võ nghề với ban giám đốc.”

Tại Duy Tân, chúng tôi nghe ông chủ tâm sự:

“Noel sắp đến mà anh Tuấn quất tôi cú này không đẹp. Nhưng tôi có yêu cầu anh ấy rằng muốn lôi ai đi thì lôi, chỉ xin để lại vợ chồng anh Ngọc.”

Câu chuyện ngã ngũ. Lần thứ nhất tôi chứng kiến cái khả năng điều hành tuyệt diệu của anh.

[]

Dalat, thứ Bảy 30/11/1974

Đêm trong vũ trường, khách thật đông, chật cả phòng nhảy. Không khí như trong một ngày lễ lớn. Tôi được vỗ tay nồng nhiệt. Nhiều tờ giấy đưa lên tới tấp, yêu cầu các bản độc tấu *violon*. Đại úy

Ngộ và ba người bạn cũng có mặt; trong các phiên tôi ra sân khấu, tiếng vỗ tay của nhóm này vang to và kéo dài hồi lâu.

Một đám khách là bạn cũ của anh ở Nha Trang vừa lên chiều nay, trong số có một phụ nữ đã đứng tuổi, đến bắt tay anh, nghiêng người nói:

“Ngọc cho nghe *Beau Danube Bleu* nhé?”

Bài này dành riêng cho *violon* độc tấu, vậy mà tôi vẫn bỏ và nói riêng với anh:

“Em không thèm đàn cho cái bà sồn sồn ấy nghe đâu!”

Anh vụt cười thành tiếng, nhắc lại với vẻ thích thú:

“*Cái bà sồn sồn!* Vợ anh thật xinh khi giận dữ bậm môi!”

Đêm khuya về, ngang qua ngã ba Duy Tân & Hoàng Diệu, anh ghé hàng bánh mua cho tôi một túi *pâté chaud* và nói:

“*Cái bà sồn sồn* và anh Ân khen ngợi tiếng đàn em ghê lắm, còn bảo rằng em thật xứng đôi với anh.”

Trong phòng riêng, khuôn mặt anh đầy phấn khởi, quỳ xuống ôm vòng hai chân tôi mà nói:

“Em bé của anh, vậy là bây giờ anh sắp có đủ tiền để mua áo choàng lông và giày boots cho em. Anh mừng quá!”

□

Dalat, đầu tháng 12/1974

Những ngày đầu trong tháng 12/1974, mọi công việc hoàn tất, chỉ còn chờ ngày khai trương ban nhạc mới. Anh muốn tôi đặt cho nó một cái tên. Tôi chọn “*Le Cygne*”. Anh cười:

“*Le Cygne!* Đừng là hạp với em, bởi vì đêm đêm, dưới ánh đèn sân khấu, trong chiếc *soirée* màu trắng, vợ anh trông thanh khiết dịu dàng chẳng khác nào một con thiên nga.”

Thành phần ban nhạc *Le Cygne* gồm có:

Violon: Tôi -

Piano & Keyboard: Anh

Trompette: Lưu Chánh Quỳnh

Guitare Solo: Hồng (biệt danh Hồng Việt Cộng).

Trống: Trâm.

Guitare basse: Bảo.

Ca sĩ: Tường Uyên, Diệu Thư, Lan Vi, Thạch và Hùng móm.

Thời gian đầu tháng 12/1974 chỉ dành để tập dượt cùng ban nhạc mới. Tôi cảm nghe buồn bực thất vọng –không giống như dạo trước làm việc với anh Tuấn—mà chẳng hiểu tại sao.

Nhạc sĩ toàn những đồng nghiệp cũ của anh tại Nha Trang, *những người biết rất rõ về quá khứ anh*. Có lẽ đây là nguyên nhân chính khiến tôi không thấy thoải mái trong giai đoạn hiện tại. Đời sống riêng bị rình rập hằng ngày bởi người đàn bà (nay đã yên nơi yên chỗ

tại Dalat nên bắt đầu trở lại cuộc săn đuổi). Công việc chung lại có vài rạn nứt xảy ra giữa cá nhân tôi và đám nhạc sĩ chung quanh. Cả bọn cô lập tôi lại trong những ánh nhìn lạnh lẽo, những cuộc gặp gỡ không pha chút tình cảm nhỏ nhoi nào trên mặt họ. Tôi tự nghe cô đơn trong các câu chuyện của họ và trên các bài bản tập dượt.

Chỉ với anh, tôi vẫn còn giữ được niềm tin tưởng phó thác; mà anh thì lại bận rộn suốt ngày theo công việc và những sắp xếp đối phó với gia đình riêng.

□

Dalat, thứ Sáu ngày 6/12/1974

Đêm khai trương ban nhạc *Le Cygne* rơi vào ngày 23 âm lịch. Tôi vốn tin ngày 23 là xấu, nhưng không biết điều xui xẻo nào sẽ đến với mình hôm nay?

Khách thật đông, chúng tôi đánh đàn hứng thú say mê trong trách nhiệm chung và tâm trạng mới. Lưu Chánh Quỳnh vừa thổi *trompette* vừa nhún nhảy đùa giỡn. Trâm vừa đánh trống vừa lắc lư theo các điệu nhạc cuồng. Tôi vui, anh vui và mọi người cùng phấn khởi.

Tuy nhiên, từ đêm khai trương đã có một sự tệ hại xảy ra giữa riêng tôi với anh. Trong điệu Boston, bài *Serenade Schubert* tôi đang đàn chưa dứt thì anh đã cắt ngang câu cuối để đưa vào bản nhạc *Khi Người Yêu Tôi Khóc* cho Lan Vi trình bày. Tôi nghe tổn thương nên không đàn nữa.

Câu chuyện giữa cả hai thoát tiên nhẹ nhàng, sau trở nên trầm trọng lúc nào không biết. Tôi kêu lên ngay giữa sân khấu:

“Không có anh, nhiều năm trước em vẫn đàn mà không chết!”

Anh đập mạnh những *accord* tàn bạo lên *piano*, gần giọng:

“Vậy em tưởng không có em, bốn mươi năm trước đó anh chết hay sao? Em kiêu ngạo quá!”

Sự bỡ ngỡ trong tôi chính là lần đầu tiên trước mặt nhiều người, anh đã bỏ mặc tôi bơ vơ cái tâm trạng khích động dữ dội.

Suốt đêm hôm ấy thật là kinh hoàng pha lẫn chán nản thất vọng khi tôi nhận biết ra nơi anh còn có "sự tàn nhẫn". Một điều quan trọng cũng vừa mới sáng lên trong óc: “*Tôi có thể yêu anh vô cùng nhưng không thể tuyệt đối tin tưởng anh bất cứ vấn đề danh dự nào.*”

□

Dalat, thứ Bảy ngày 7/12/1974

Buổi sáng, tôi xanh xao kỳ lạ sau những phũ phàng đón nhận từ anh cả đêm hôm trước. Trên lời lẽ, tôi cố tình níu kéo van xin một sự hòa giải, nhưng *trong tâm tư đã nặng nề ý muốn thoát đi*. Thật mâu thuẫn đến khổ sở. Lý trí không thể phủ nhận rằng, một nửa bản chất, anh biểu tỏ là con người tàn nhẫn, trong khi trái tim lại cứ muốn chối

đi hết mọi nỗi này cho anh, bào chữa những đổ vỡ và dành trọn phần lỗi về phía mình.

Khi đã thật mệt mỏi theo những đắng cay xi vả, lại nhìn anh đốt ra tro những tờ giao kèo vừa mới ký ở Duy Tân hai ngày trước, tôi nằm dài bất động trên *sofa*, lòng tự nhủ *phải chấm dứt bằng một chuyến đi*.

Anh lên tiếng bảo để anh dọn qua nhà anh Quỳnh ở tạm trong lúc chờ kiếm thuê phòng mới. Trước điều này, **thật lòng tôi muốn gạt đầu đồng ý**, vậy mà bề mặt lại là một sự hốt hoảng níu kéo. Đồng thời, trong thâm tâm vang vang ý nghĩ anh không phải là người chồng độ lượng, hơn nữa, **không đúng là biểu tượng một người cha suốt đời tôi vẫn đi tìm**.

Những nỗi mâu thuẫn này cứ xung đột từ tim lên đến óc, khiến tôi chẳng hiểu mình đang nói, đang làm những gì nữa.

Hồi lâu, anh dịu con giận, nhẹ nhàng pha ý hỏi hận:

“Thôi, em hãy thay áo đi đến Duy Tân với anh để anh lo cho xong việc ăn ở của đám ca nhạc sĩ kia.”

Tôi lạt lẽo làm theo lời anh, lòng tự nhủ **mọi sự rồi cũng hết và tôi cũng lại sẽ bỏ ra đi**.

Tôi tránh nhìn anh trong bất cứ nơi nào buổi sáng hôm nay, lòng vỡ vụn theo một mối nặng nề thất vọng.¹

Buổi chiều, trong lúc anh về Nguyễn Hoàng thì tôi đi phố mua quà Giáng Sinh cho Vân San. Trời Dalat trong và cao vút. Tôi mang tâm trạng lửng lơ thư thả như trong những ngày cô độc thuở xưa. Nỗi nguy hiểm ghê gớm được nhận biết trong tâm hồn chính là **luôn luôn tôi hờm sẵn sự ra đi như một cứu cánh sau rốt**. Nên, buổi chiều nay sau một ngày đêm buồn phiền mệt mỏi, bước chân trở lại trên phố phường cũ, tôi thấy như vừa tìm thấy được lối thoát bất ngờ.

Trời mưa nhẹ, trở về nhà đã thấy có anh hiện diện. Anh cầm cái khăn lau tóc ướt cho tôi, ân cần hỏi:

“Em đi phố mua gì vậy?”

Tôi chìa cho anh thấy món quà. Anh cười:

“Thế viết thư cho con, em có kể tội anh không?”

Thái độ anh nhỏ nhẹ như một người cha đang cúi xuống dỗ dành đứa con vừa bị xong một trận đòn dữ dội. Sao trong lòng tôi lại chỉ đầy ắp nỗi bơ vơ khôn tả?

Ôi! Tôi không chối được điều rằng anh yêu tôi ghê gớm, nhưng còn một điều ghê gớm hơn anh không bao giờ ngờ đến:

¹ Về sau, khi đã trải qua nhiều cuộc tình kế tiếp với toàn đau thương giống gió, nhất là trong cuộc sống 8 năm với Trần Nghi Hoàng, tôi nhận ra điểm đặc biệt thế này: “*Khi người đàn ông bắt đầu làm cho tôi rơi vào tâm trạng cô đơn bởi những lời nói hay hành động tách ly của họ thì cũng chính là lúc, cách này cách khác, họ bắt đầu mất tôi.*” Điểm tâm lý ấy có phải nói lên nỗi cô đơn ngút ngàn lúc nào cũng chực chờ để trỗi lên từ đáy sâu tâm tưởng?

“Tôi thêm tình cha từ anh, nhưng tôi lại là đứa con từng bị đòn quá nhiều lần trong định mệnh, nên chỉ cả anh nữa cũng không thể lấp đầy cho tôi thật sự một tình cha.”

□

Dalat, Chủ nhật ngày 8/12/1974

Đêm Chủ nhật khách thật đông. Vợ chồng anh Thùy vừa mới từ Nha Trang lên lúc ban chiều; người đàn bà cũng theo họ đến Duy Tân khiêu vũ. Trước sự xuất hiện của bà, tất cả đám ca nhạc sĩ, vũ nữ, bồi bàn, luôn đến ban giám đốc, hầu như ai cũng đều bị dao động. Bác Cường quản lý tế nhị bảo bồi mang lên cho tôi một cốc *whisky*. Tôi uống một hơi, nghe nghị lực trong người gầy lại nhanh chóng.

Khi người đàn bà bước lên sân khấu, vạch tấm màn tiền về phía anh, dường như cố ý chạm mạnh vào người tôi, thì tôi bỏ sân khấu, xuống ngồi nơi chiếc bàn dành riêng cho ban nhạc, tâm tư mệt mỏi kỳ lạ.

Đây là lần thứ nhất từ ngày hôn tẩu, tôi mới lại giáp mặt bà.

Đại úy Ngô đến cạnh xin được trò chuyện. Chia tay cho tôi bắt, anh thốt kêu lên:

“Sao tay Thu Vân lạnh quá!”

Anh ca ngợi tiếng *violon* buồn rữ, thêm rằng, từ các cô vũ nữ, đã được nghe kể về hoàn cảnh và tâm tình đau khổ hiện tại của tôi.

Tôi không nói gì trước bất cứ câu hỏi nào của Ngô, nhưng âm thầm tôi bầu vú lấy lấy Ngô –con người nhìn tôi bằng ánh nhìn bình thường không phân cách—như một niềm an ủi nhỏ bé trước nỗi xao động vô cùng của tâm hồn riêng.

Đêm nay, người đàn bà buộc anh trở về nhà chị Hải cho bà gặp. Anh vỗ về bảo tôi hãy ngủ một mình, và nói:

“Em yên lòng, ngày nào còn cho anh được làm chồng em, ngày ấy thân xác này vẫn còn duy nhất là của em.”

□